

بحث در موضوعات حقوقی

ولگردی

می گذارد.

حال ببینیم ولگردی از نظر حقوق جزائی چگونه تعریف و ولگرد بچه کس اطلاق میشود؛ ولگردی عبارت از وضعیت شخصی است که با نداشتن وسایل زندگی عادی و اقامتگاه معلوم و معین بدون هیچ پیشه‌وکاری زندگی نموده و این وضعیت حالت عادی و معمولی زندگانی او باشد.

عناصر تشکیل دهنده این گناه

از این تعریف چنین نتیجه میگیریم که عناصر لازم برای وقوع گناه (ولگردی) سه است:

۱- نداشتن اقامتگاه معلوم و معین

مقصود از اقامتگاه محلی است که شخص بطور عادی در آن بسر میبرد خواه اقامتگاه دائمی او باشد خواه بطور اتفاق و غیر دائم در آن ساکن گردد - در این حالت قانون منصرف از اقامتگاه قانونی و عملی است بلکه منحصر محل واقعی و معینی که شخص در آن بسر میبرد منظور نظر است.

برخلاف هر گونه محلی را هم نمیتوان اقامتگاه معرفی نمود - مثلا خانه هایی که محل عیش و عشرت بوده یا برای دفع هوسرانی اشخاص و مورد اغماض و چشمپوشی باشد نمیتوان اقامتگاه دانست.

همچنین بسر بردن در اطاق یا محلی با جمعی از اوباش و یا آنها که سوابق جزائی دارند بداشتن اقامتگاه

شاید کمتر و بلکه بسیار نادر اتفاق میافتد که این گناه در عمل مورد تعقیب دادسرا واقع و بتصور حکم کیفر متشی گردد. و حال آنکه بعقیده بسیاری از دانشمندان حقوق جزائی ولگردی ما در امراض اخلاقی و یکی از عوامل مؤثره در پرورش افکار مجرمانه است چممعمولاً ولگردان از طبقه تنبل - کم فکر - بیشهمامت و طفیلی جامعه هستند که هایل اند پیوسته آسایش خود را زنج دیگران تأمین و چون این منظور از راه شرافتمدانه و مشروع تحصیل نخواهد شد ناچار به وسائل خطرناک متول شده و از راه ارتکاب جرائم زندگانی و معیشت یا هوا و هوس خویش را تأمین کنند.

اینست که در بیشتر کشورهای متمدن موضوع ولگردی مورد توجه و دقت مخصوص قرار گرفته اداره مستقلی در شهربانی هر شهر برای تعقیب ولگردان و مبارزه با این عمل زشت تأسیس و هر کس مورد سوء ظن یا بجهتی تحت تعقیب مأمورین شهربانی و دادسراها قرار گیرد در درجه اول شغل و پیشه و وسائل زندگی اورا مورد بررسی و بازجوئی قرار میدهد.

قانون کیفر عمومی ایران هم این امر را گناه تشخیص و قابل کیفر دانسته و لازم است که با منتهای دقت تحت تعقیب قرار گیرد چنانچه در کشور های دیگر هم از روی آمار دقیق هر زمان که با ولگردی مبارزه شدید میشود بالملازمه در آمار جزائی کشور تأثیر مستقیم نموده و تبه کاری رو بقصان

مخصوصاً صفت عادی بودن بر روی شغل و پیشه شرط اصلی است چه ممکن است کسی کار ثابت و عادی داشته ولی بطور وقت آنرا ترک کرده باشد در این مرد هم مانند سایر شرایط دادگاه اختیار وسیع در تعییر حالات و صفات شخصیه و شرایط لازم در شخص ولگرد دارد — مثلاً کسی که تازه از زندان خلاص و هنوز مهلت کافی برای پیدا کردن کار و شغلی نداشته نمی‌تواند تحت تعقیب درآید.

کیفیات مشدده

برخی از کشورها باندازه بولگردی و تأثیرات و نتایج آنرا در شیوع یافتن سایر گناهان اهمیت میدهند که در بعض حالات وجود کیفیات مخصوصی را موجب تشدید کیفر میدانند.

مثل قانون کیفر فرانسه وجود یکی از شرایط زیر را موجب بالابردن کیفر و حتی گاه تغییر نوع گناه گرفته است :

- ۱ - هر گاه ولگرد بلباس عوضی ملیس شده باشد.
- ۲ - اگر وی در حال دستگیری دارای اسلحه بوده .
- ۳ - اگر حامل اسباب و لوازم دزدی مثل طناب و سوهان و کلید و امثاله باشد.

۴ - اگر دارای مقدار معینی پول (بیش از ۱۰۰ فرانک) بوده و نتواند منشاء تحصیل آن پول را بدست دهد.

۵ - در صورتیکه در حال اعمال زور و اکراه واجبار کسی با مری دستگیر شود.

در مورد حالت اخیر اگر ولگرد در حال حمل سلاح و ادوات لازم برای دزدی پول (بی‌آنکه منشاء

تعییر نخواهد شد).

از طرف دیگر عمدۀ اثبات در داشتن محل اقامه با شخص متهم است — ولی همیقتدر که وی ثابت نمود دارای زندگی حسابی و عادی بوده و باصطلاح معروف «لا مکان» نیست باید پذیرفته شود مثلاً هکاری‌ها و غلامان پست و یا پیله‌وران که دائمًا در حرکت بوده و اقامه‌گاه معینی ندارند نمیتوان گفت بکلی فاقد آن نیز هستند چه این قبیل اشخاص از نظر اقتضای شغل محل معلوم و ثابتی ندارند ولی در عین حال لامکان نمیباشد و بافرض آنکه آنها را شامل این صفت بدانیم صفات و شرایط لازم دیگر برای ولگردی در آنها وجود ندارد.

ب - نداشتن وسیله معلوم برای زندگی
منظور از وسائل معلوم برای زندگی عبارت از راه روشن و سالم برای تحصیل معیشت است پس داشتن عوائد شخصی یا پول نقد باندازه کافی یانقه و تقاعد و بالاخره هر گونه ماهانه که ولو از مجرای مؤسسات خیریه یا وجوه بریه بکسری بر سر در حکم وسائل عادی و سالم برای تحصیل معیشت است بر عکس وجود حاصله از فحشاء یا گدائی یا مور خلاف اخلاق و عفت خارج از تعریف فوق و تحصیل کنندگان در صورت دارابودن شرایط دیگر ولگرد محسوب میشوند . همچنین داشتن وجهی جزئی با وجود شرایط لازم دیگر برای ولگردی خود بیشتر مؤید ارتکاب این گناه است چه شخص بیکار و فاقد مسکن اگر پولی داشت موجبات سوءظن بر منشاء تحصیل آن پول فراهم تر است .

ج - نداشتن پیشه و کار معین و عادی

شرط لازم دیگر برای ولگردی آنست که شخص «بطور عادت» بیکار بگردد شغل حقيقی و واقعی نداشته باشد .

یامحلی که در آنجا سپرده شده بمیل یا جبراً ترک گفته و بدون اشتغال بکسب یا پیشنهاد معینی در بدو زندگی و یا از مشاغل ممنوعه تحصیل معاش کنده لگرده حسوب و بر حسب اقتضا و بسته بتوانین کشورهای متمدن بدارالتآدب یابنگاههای مخصوص تربیت اطفال یا بنگاههای معاونت عمومی (اطفال) سپرده هی شوند و در هر حال تصمیم قطعی در باره آنها موکول به نظر دادگاه مخصوص اطفال است چه ممکن است دادگاه مذبور پس از بررسی در اوضاع و احوال و کیفیات موجب ولگردی طفل ویرا بکار بی تصریح عملش را از روی اجبار تشخیص و در این حال دیگر طفل به عنوان گنهرگار تعقیب نمی شود بلکه تصمیمات متخذه درباره او و جنبه حمایت و تربیت داشته بهیچ وجه از نظر جزائی مؤثر نیست و در نتیجه دادگاه مذبور میتواند ویرا با التزام بعدم ولگردی و یا بطور تحت نظر آزاد کند در هر حال کلیه تصمیمات دادگاه مانند سایرین قابل پژوهش است — واز طرف همان دادگاه حمایت اطفال نیز میتواند تغییر یابد — مثلاً وقتی از تربیت و اصلاح طفل اطمینان حاصل شد و بشغلی پرداخت میتوان ویرا آزاد یا تحت نظر گذارد.

در باره ولگردان بزرگ نیز دادگاه میتواند با گرفتن ضامن و تعهد شخص یا بنگاهی به تکفل از ولگرد یا بکار وا داشتن او یا قبول شهرداری محل به نگاهداری از او نیز کیفر را تعلیق نمود.

دکتر ع. اخوی

تحصیل آن معین باشد) دستگیر شود عملش جنایت محسوب و کیفرش حبس مجرد است. همچنین هر گاه ولگرد در حال تعقیب یا اعمال زور بکسی دستگیر و حامل لوازم دزدی و بلباس عوضی یاناشناس ملبس باشد گناهش جنائی و کیفرش حبس مجرد است.

در سایر حالات یعنی هر گاه ولگرد با وجود یکی از کیفیات مشده نامبرده دستگیر شود گناهش از جنس جنحه ولی کیفر مقرر در باره او شدیدتر از ولگرد عادی است. در باره هر نوع ولگردی نیز دادرس اختیار در محرومیت او از اقامت در شهری که دستگیر شده دارد.

ولگردی اطفال

بیشتر کشورها در مقابل کیفیات مشده نسبت با شخصی بزرگ جهات مخففه و مخصوصی برای اطفال فائل شده اند با این طریق که چون علول ولگردی و مسئولیت این کار در باره اطفال ناشی از بی قیدی و عدم توجیه اولیاء آنها است و بلکه اولیاء بی علاقه و فاسدالاخلاق بیشتر عامل و مسئول مستقیم چنین بد بختی برای طفل میشوند باید بجای تنبیه و تنبیه در باره آنها تصمیماتی بر تربیت و اصلاح اتخاذ کرد و آن تبدیل کیفر است به زندگی در دارالتآدب یابنگاههای که برای اصلاح و تربیت اطفال تعیین شده.

بنابراین هر صغيری که اقامتگاه اقوام یا قیم خود